

ломъ се изпращаха въ военния лагеръ да работятъ сжщо тѣй. Богатитѣ бѣха принуждавани да поматъ на властѣта съ непризнати отпосле заеми. Домакинствата трѣбваше добре да хранятъ минаващитѣ орди. Независимо отъ това, на града бѣ наложено да даде — чрезъ непризната после реквизиция — брашно, жито, зеленчукъ и други хранителни припаси за войската. При това всѣкидневно ставаха убийства на българи и тѣ никжде не намираха утеха, освенъ предъ иконитѣ въ черква, понасяйки стоически неизразими мъжки“.

Не стигатъ другитѣ тегла, гражданитѣ си патѣли много и отъ грѣкоманитѣ. Споредъ пословицата: „вълкътъ чака мъгливо време“, тия ковѣли постоянно клевети противъ подобритѣ граждани и имъ навличали побой, затворъ, изнудване. Най-обикновената клевета била, че българитѣ поддържатъ тайни сношения съ руситѣ. И тежко на оногова, който билъ заподозрѣнъ въ такова предателство! Той не билъ сигуренъ, че ще се завърне вечеръ въ кжщи или че ще осъмне живъ тамъ. Турцитѣ ругаяли немилостиво българитѣ, нанасяли имъ тежъкъ побой, пиянствували и безчинствували въ кжщитѣ имъ, посѣгали на женитѣ, дъщеритѣ и синоветѣ имъ, дори предъ самитѣ родители. И никой не смѣялъ да се оплаче. „Тѣй като въобще се вѣрваше, че краятъ на турското владичество приближава, българитѣ търпѣха всички злини, надявайки се на близкото съвършено освобождение; а турцитѣ, мислейки сжщо, че скоро ще си отидатъ въ дивото отечество, отъ гдето сж дошли, решиха да си отмъстятъ най-варварски“. Селимински сжщо билъ наклеветенъ, и животътъ му висѣлъ на косъмъ, та нѣколко седмици трѣбвало да се крие. Той билъ трѣнъ въ очитѣ на грѣкоманитѣ — като най-издигнатъ умствено човѣкъ, който критикувалъ дѣлата имъ — и срещу него се сипѣли обвинения ту за безбожие (понеже блажалъ презъ пости), ту за лоши замисли къмъ държавата. Предава се отъ нѣкои свидетели — дали за това време или за по-рано, трудно е да се каже — че веднажъ билъ повиканъ отъ жестокия войвода (аянинъ) Тахиръ-ага, за да бжде затритъ като опасенъ човѣкъ. Но Селимински направилъ толкова силно впечатление на турчина съ умния си разговоръ и вещината си въ арабски езикъ, щото Тахиръ-ага го пусналъ на свобода, думайки после на клеветницитѣ-грѣкомани: „Такъвъ човѣкъ трѣбва и на българи и на турци“. За всѣки случай, Селимин-